

ŽIVOT VÍRY

Proměna společnosti evangeliem

LEDEN 2020 45 Kč / 1,90 €

Karel Řežábek:
Chvála musí být
pravdivá
/ 8

téma:
Mají ženy
vést církve?
/ 12

příběh:
Viděla jsem
svůj pohřeb
/ 22

A close-up portrait of Reinhard Bonnke, an older man with grey hair and glasses, wearing a dark suit, light blue shirt, and a patterned tie. He is smiling warmly. The background is a blurred outdoor scene with trees and a sunset sky.

Reinhard Bonnke
hořel pro evangelium

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4** **Stopa, která zůstane nejen v mobilu**
Jan Jackanič

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6** **Reinhard Bonnke – evangelista, který neznal hranice**
Lucie Vlasáková

ROZHOVOR

- 8** **Za to, kým jsem, vděčím „paní Colombové“**
Karel Řežábek

TÉMA: ŽENY V ČELE

- 12** **Ženy ve vedení? Církev je na křižovatce**
Pavel Hošek
- 12** **Když žena v církvi vede anketu**
- 14** **PROTI: Stejný úděl, nestejný úřad**
Ján Henžel
- 16** **PRO: Záleží na darech, které dává Duch**
Lukáš Targosz
- 17** **Tlak času zná každá zaměstnaná žena**
Alena Procházková
- 18** **Mají si ženy zahalovat hlavu?**
Jiří Bukovský

Z HISTORIE

- 20** **Nikdy jsem nikoho neuzdravila**
Kathryn J. Kuhlmanová,
Jaroslav Pleva

MŮJ PŘÍBĚH

- 22** **Viděla jsem svůj vlastní pohřeb**
Pavla T.

STVOŘENÍ

- 24** **Darwinův omyl**
Josef Potoček

RECENZE

- 26** **Jak jsem evangelizoval**
David Loula

PŘIPRAVUJEME

- **téma: Manželství**
 - Lásky a hnijící utěrky
 - Co znamená být jedním tělem
- **povídka: Sherlock Holmes a záhada nesmrtelného dobytka**
- **misie: Indonésanům bylo divné, proč neprorokujeme**

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 31 / LEDEN 2020

CENA 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmukoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatan, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír

Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme. Podmínky inzercí: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslat příspěvky krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

nad zprávou o úmrtí Reinharda Bonnkeho mě naplnily vzpomínky i vděčnost. Přesto, že měl spoustu nepřátel, v Evropě a v Americe mezi křesťany, v Africe mezi muslimy a šamany, zůstává po něm úžasné ovoce, příklad svatosti i výzva k šíření evangelia.

Kázání „bratra Bonnkeho“ jsme poslouchali už za komunismu. Viděl jsem tehdy na videokazetě i dokument o jeho práci v Africe, který vrcholil stavbou a zničením stanu pro 34 tisíc lidí, tehdy největší mobilní konstrukce na světě.

Brzy po pádu komunismu navštívil Bonnke dvakrát Československo, a v obou případech šlo o duchovní událost velkého významu. Jeho poměrně četné další návštěvy už tak výjimečné nebyly. V listopadu 1990 jsem jako čerstvý šéfredaktor Života víry navštívil Bratislavu a zažíval radost církve i pohnutí obrácených. V Ostravě o tři čtvrtě roku později jsem jako kamelot prodával Život víry (byl to krásný kontakt se čtenáři) a poprvé jsem tam s Reinhardem Bonnkem natáčel rozhovor.

Domnívám se, že jednota církve v Bratislavě, která postupně vykvetla a trvá dodnes, má jeden ze svých kořenů tam. Myslím, že existuje spojitost mezi tehdejší radostí nabitou hudební skupinou a pozdějšími Koncerty modliteb a chvál. Mám také pocit, že odsud vyvěřá ovoce křesťanského pohybu, který tehdy začal a vede přes hnutí „Křesťanství v meste“ až ke znovuzrozeným poslancům ve slovenském parlamentu, CampFestu či projektu Godzone.

Proč se něco podobného nepodařilo v Česku, nevím. V Ostravě už tuším nebyla vedoucí Bonnkeho modlitebního týmu Suzette Hattingová, spolu s Heidi Bakerovou snad nejcharismatictější žena, kterou jsem kdy potkal, ale to určitě není jediný důvod. O spolupráci s místními sbory, které měly převzít péči o obrácené, se tým CfaN snažil na obou místech podobně. Bonnkeho kázání v Bratislavě mi přišlo evangelikálnější než v Ostravě, s naléhavějším vyjádřením o hříchu a jeho důsledcích.

Možná že českou církev tehdejší setkání s Bonnkem tolik nezasáhlo, ale mě ano. Byl jsem na obědě pro pastory (novináři bývají vlezlí), a aniž bych musel hledat své tehdejší poznámky, Ti můžu napsat, o čem tam Bonnke kázal: Proč Samson zabil lva? Postavil se mu tváří v tvář! Bonnke s humorem lčil, jak byl lev zmaten, že se mu někdo díval do očí, protože lidi do té doby znal jen ze zadu, jako ty, kteří utíkají a kterým svými čelistmi lámal vaz. Zapamatoval jsem si, že díky Kristu se Dábla nemusím bát. Doufám, že se ho taky nebojíš, a že Ti proto říkám něco triviálního. Ani pro mě to tehdy nebyl žádný superobjev; věděl jsem, že je to biblické, ale Bonnkeho energií přetékající poselství mě povzbudilo asi celoživotně.

Nezapomenu na Bonnkeho ostravské doprovodné kázání pro křesťany o tom, jak při přípravě jedné kampaně v Africe zemřel řidič kamionu, člen týmu CfaN. Na jeho místo se nakonec přihlásil řidičův syn. Bonnkeho poselství ukazovalo, že sloužit Kristu nás stojí všechno, ale že je to vznešené a že to stojí za to.

Něco takového může vyslovit kdokoli, ale u Reinharda Bonnkeho je toto poselství kryté životem, krví. Jeho nadšenectví, skromný životní styl, kázání evangelia chudým, milovaná manželka a rodina, to jsou dostatečné svědkové toho, že jeho kázání nejsou jenom slova.

Bonnkeho sny a úsilí se točily kolem jediné věci: aby nevěřící poznali Krista. Tomu podřizoval všechno, včetně svého pohodlí, soukromí, ba i zdraví. „Velmi dobře si uvědomuji skutečnost, že chci, aby hříšníci přijali Ježíše. Všechno, co na veřejných evangelizačních shromážděních dělám

Co mi dal Bonnke

a říkám, dělám jediné s tímto cílem,“ řekl před 28 lety pro Život víry. Věřím, že se to změnilo až tím, že odešel.

Je pravda, že křičel do mikrofonu, křičel, až chraptěl. Někdy už jenom sípal. Nechoval se evropsky. Nebyl křesťanský uhlažený. Proto mi pověděl: „Těš mě, že někteří lidé během mého kázání kouří. Mám z toho radost, protože vidím, že jsem natrefil na ty správné lidi.“

K jeho kázání patřilo i uzdravování. Vzkříšení z mrtvých pastora Ekechukwu, ke kterému došlo během jeho kázání v nigerijském městě Onitsha, je pro mě věrohodně dokumentováno na videu. Nepředstíral, že je uzdraven každý: „Když vidím, že lidé přicházejí a odcházejí nemocní, volám k Bohu a říkám: ‚Pane, proč nebyli uzdraveni?‘ Ale nemám žádnou odpověď.“

Bonnke nebyl mučedníkem, i když se mraky kolem něj stahovaly. V roce 1989 se ho během tažení v Africe asi 200 lidí pokusilo ukamenovat. Kameny ho nezasáhly, ale několik jiných lidí bylo zraněno. O dva roky později při jeho nigerijské kampani došlo k sročení asi 8000 mladých islamistů podnícených k nenávisti řadou imámů, kteří lhali, že Bonnke přijel zlořčit islámu. Bonnke a celý tým CfaN vyvázl, ale několik kostelů bylo vypáleno a mnoho lidí bylo zraněno.

Nechoval se jako celebrita. Poznal jsem málo tak upřímných, otevřených vedoucích, jako byl on. V rozhovoru pro Život víry mi třeba řekl: „Všechny mě děti patří Pánu. Někdy si sice přeji, aby pro Pána hořely víc, ale musím říci, že celá naše rodina slouží Bohu. To je velká výsada.“ Nebyl to diplomat.

Nerad ztrácel čas zbytečnostmi, což pro něj bylo skoro všechno kromě kázání evangelia, a přesto Životu víry ochotně poskytoval rozhovory. Řekl mi, že nemá žádné koničky, nesbírá známky, nejezdí na koni. Jediný sport, který měl rád, bylo plavání. Pak mi prozradil, že se k tomu dostane asi jednou za čtvrt roku.

To bylo patrně vše, co byl ochotný pro své zdraví udělat navíc. Říkal, že je lepší shořet než zrezivět – a to se také stalo.

Tomáš Dittrich

Obálka Života víry v září 2002

Stopa, která zůstane nejen v mobilu

JAN JACKANIČ

Když se nám loni na podzim nepodařilo dostat nejmladší dceru do školky, byli jsme rádi za uvolněné místo v dětské skupině, která funguje v naší městské části. Učitelky byly milé, ve třídě byl menší počet dětí a hned první den nás pozvaly na lampionovou slavnost, která se konala na dětském hřišti v blízkosti našeho bydliště. Hned jak jsme dorazili, paní učitelka nás uvítala slovy: „Pane Jackaniči, vy jste ten duchovní, mohl byste nám říct něco o svatém Martinovi?“

Nevěděl jsem hned, jak zareagovat. Vymluvil jsem se, že bych se musel nejdříve připravit, ale když se k prosbě přidaly i moje děti (zvyklé, že tatínek mluví vždy a všude), tak jsem si v hlavě něco narychlo sesumíroval, vyhledal paní učitelku a nabídl jí, že přece jen něco řeknu. Jenže vhodný okamžik byl pryč, děti i jejich rodiče se rozutekli po dětském hřišti a svolávat je zpět už nemělo význam. Tak nějak neurčitě jsme si tedy řekli, že snad příště.

Proč tuto příhodu zmiňuji? Musím se přiznat, že mi to nejdříve vůbec nebylo příjemné. Nejásal jsem nad tím, že na akci, na kterou jsem přišel se svojí rodinou, mám vystupovat jako křesťan. Pokud jste aktivní v církvi, tak mi budete rozumět v tom, že jsou chvíle, kdy chcete být jen tak do počtu. Nic ostatním neříkat, nic neorganizovat, zkrátka se zařadit jako ostatní. A říkám to jako ten, kdo se za svoji víru nestydí. Jen jsem byl překvapený tím, že vědí o mé práci, a vrtalo mi hlavou, jak na to vlastně přišli.

Nemáme na výběr

V páté kapitole Matoušova evangelia, v Kázání na hoře, čteme: „Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5,16) Tato slova padají v kontextu Ježíšových výroků o tom, že jsme solí této země a světlem tohoto světa.

Častokrát si možná klademe otázku, zda takovou solí a světlem vůbec jsme, zda naše

životy opravdu solí a zda naše světlo za něco stojí. A máme pochybnosti o tom, že jsme tomuto světu dobrým svědectvím. Jenže to není Boží pohled na nás. Když se na nás dívá Ježíš, tak neříká: „Možná budeš solí, až se přestaneš stydět, možná budeš světlem, až si to lépe

natrénuješ.“ On v nás vidí světlo a vidí v nás sůl. Světlo, které je určené k tomu, aby svítilo, a sůl, která je určená k tomu, aby dávala všemu kolem sebe chuť. Vždyť k čemu jinému by tu byly?

Nevybíráme si, zda solíme, nevybíráme si, zda svítíme, ale zkrátka solí a světlem jsme. Kamkoliv půjdeme, kdekoliv jsme, zanecháváme za sebou stopu, která má nějakou chuť, která má v sobě nějaké světlo naděje. Vždyť k tomu je sůl určena, aby přinášela užitek, a k tomu je určeno světlo, aby bylo dáno na nejvyšší bod v místnosti a svítilo do daleka.

Po pár týdnech docházení do školky jsem si dodal odvahy a zeptal jsem se paní učitelky, jak „na mě přišla“. Vysvětlila mi, že když si zadávala moje telefonní číslo do školního mobilu, zjistila, že tam už je – pod jménem „Bohoslužby Jackanič“. Asi před dvěma lety jsem měl totiž zájem si u nás v Újezdě nad Lesy pronajmout sál, který patří ke školce, na nedělní bohoslužby. Bohužel se to tehdy nepodařilo, ale moje číslo, moje „duchovní stopa“ zůstala ve školním telefonu zachována. A na svatého Martina se vynořila znovu.

Je jedno, zda se cítíme připraveni

Nikdy nevíme, co z našeho života si lidé zapamatují a kdy si na to vzpomenou. A nemusí jít o pronájem místa pro bohoslužby, ale o jakékoliv naše chování doma, na třídních schůzkách, v obchodě, ve škole, v autobuse, zkrátka kdekoliv. Všude tam jsme svědky toho, který nás povolal ke svědectví tomuto světu. Bez ohledu na to, zda s tím počítáme

Ježíš neříká: „Možná budeš solí, až se přestaneš stydět, až si to lépe natrénuješ...“

nebo ne, bez ohledu na to, zda se nám to hodí nebo ne a zda se cítíme být připraveni. Všude tam solíme a svítíme.

Jde však o to, aby nešlo jen o nás, o naše schopnosti a možnosti, ale o to, co do nás vložil Bůh a co Božího září skrze naši lidskost. Podobně, jako to bylo v životě toho svatého Martina. Jak jsem si tehdy v rychlosti našel: Měl mezi lidmi dobrou pověst, vědělo se o jeho čestnosti a spravedlnosti, a proto si ho lidé vybrali za biskupa. A když se chtěl před tímto úkolem schovat, tak ho prý – podle pověsti – našly právě ty (svatomartinské) husy a svým kejháním na něj upozornily.

Jak by to bylo s námi? Kdo je v našem okolí tím, koho by lidé oslovili, když by hledali Boží radu, moudrost, pokoru a spravedlnost? Kéž naše světlo přináší naději tam, kde je dosud jen tma. Kéž sůl našich životů zve k následování toho, kdo jediný dokáže dát životu slanost, která zachrání, co by jinak zahynulo. ■

Autor je tajemníkem Výkonného výboru BJB. Je členem BJB Praha 3.

Zprávy

■ ČR: Činští křesťané dostávají novou šanci.

Nejvyšší správní soud vyhověl již několika stížnostem čínských žadatelů o azyl, kterým ministerstvo vnitra odmítlo poskytnout ochranu.

Prostřednictvím advokátů se utečenci obrátili

na krajské soudy, ty pak některým je jejich stížnostem vyhověly, některým ovšem nikoli. Krajskými soudci odmítnutí činští křesťané se pak obrátili s kasační stížností na Nejvyšší správní soud a ten se nyní staví na je-

jich stranu. Jejich žádosti o azyl vrací zpátky ministerstvu, aby je přezkoumalo, a poukazuje při tom na závažné nedostatky v jeho argumentaci.

Rozsudky Nejvyššího správního soudu ještě neznamenají, že žadatelé azyl dostanou. Jejich šance jsou však podle advokátů o dost větší, protože

ministerstvo bude muset zohlednit všechny výtky soudu.

Nejvyšší správní soud zatím rozhodl jen několik málo případů. Jelikož však argumentace ministerstva byla ve všech případech velmi podobná, očekává se, že budou následovat další podobná rozhodnutí. Český rozhlas